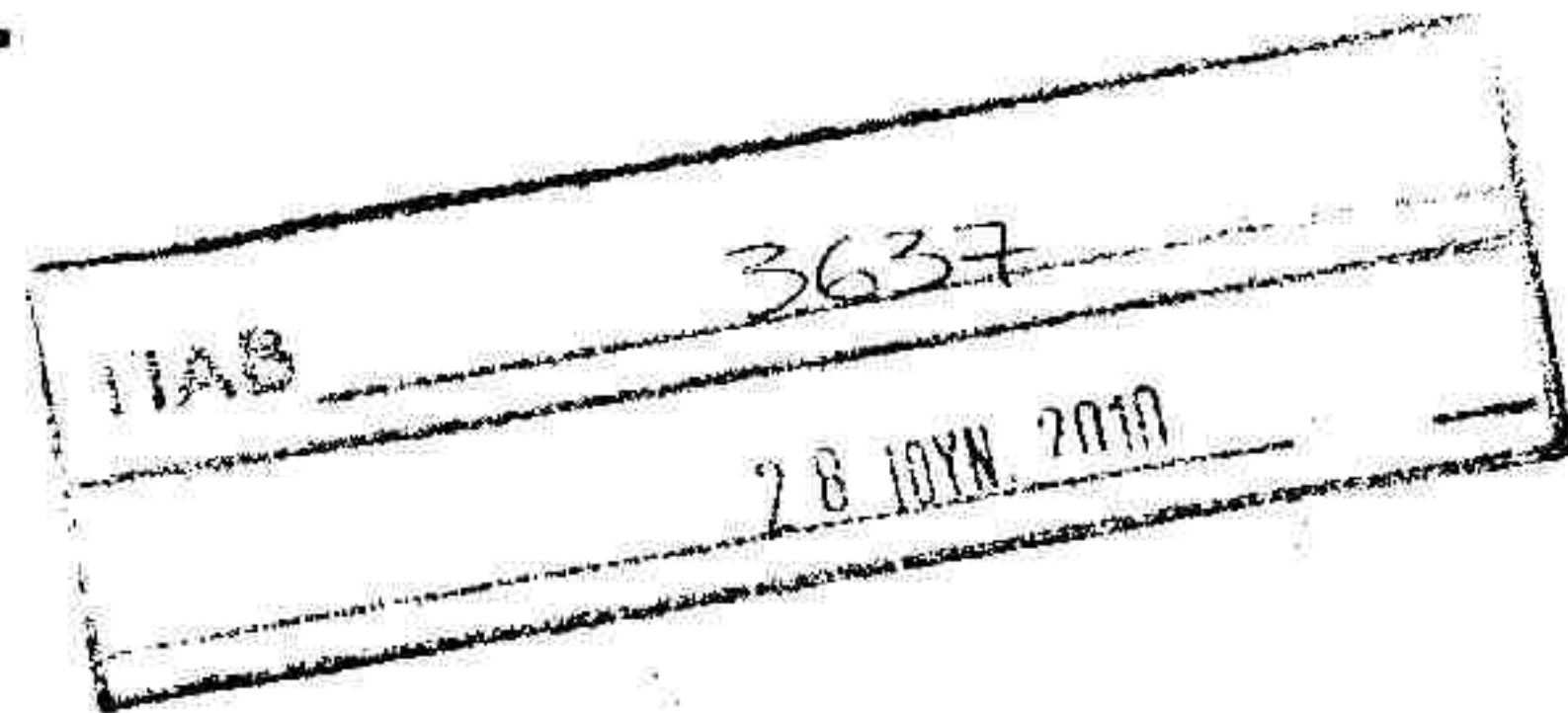

ΧΡΥΣΑ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ: ΠΑ.ΣΟ.Κ.
Α ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ

Θεσσαλονίκη, 9 Ιουνίου 2010

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟ: Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης

ΘΕΜΑ: «Φάρμακα για παιδιά με διαβήτη»

ΣΧΕΤ.: Η από 23/5/2010 σχετική επιστολή της Αγάπης Μηχαηλίδη

ΧΡΥΣΑ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Σελ.1+1

Χρύσα Αράπογλου

Από: "agari mihailidi" <a.mihailidi@yahoo.gr>
 Προς: <10-1mazi@antenna.gr>; <aksizeiinatodeis@antenna.gr>; <altsantiri@alphatv.gr>;
 <anna@diamantopoulou.gr>; <atheatos.cosmos@alter.gr>; "episima" <athina@alogoskoufis.gr>;
 <avramopoulos@otenet.gr>; <chrysaar@otenet.gr>; <eapogevmatini@gmail.com>;
 <edokaitora@alter.gr>; <ele@rizospastis.gr>; <f+m@star.gr>; <g-adonis@otenet.gr>;
 <imerissia@pegasus.gr>
 Αποστολή: Κυριακή, 23 Μαΐου 2010 5:32 μμ
 Θέμα: ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ

Όταν έγινα μάνα και κράτησα για πρώτη φορά στα χέρια μου το μικρό μου πλασματάκι, τη στιγμή που άνοιξε τα ματάκια του και με κοίταξε με εκείνο το γεμάτο αθωότητα και συνάμα σιγουρο βλέμμα, ορκίστηκα πως μέχρι να κλείσω τα μάτια μου θα παλεύω για το δικό του καλύτερο αύριο. Και αυτή ήταν η αρχή για έναν αγώνα ζωής. Χαρές, αγωνίες, λύπες και ματά ο διαβήτης. Όλα τα άντεχα μα αυτό με ισοπέδωσε. Μέσα σε μια νύχτα κινδύνευα να χάσω το παιδί μου απο κετοξέωση. Το παιδί που του είχα ορκιστεί πως θα αγωνίζομαι για το καλύτερο αύριο του. Περάσαμε 3 εικοσιτετράωρα που δεν ξέραμε ουτε αν θα ζήσει ούτε τι έχει. Οι γιατροί μας έλεγαν πως αν τα καταφέρει και ζήσει θα μας πουν τι έχει. Θυμάμαι τον εαυτί μου να τρέχει σαν μανιακή έξω στο προαύλιο του νοσοκομείου και να τσιρίζει σαν τρελή. "ΠΑΡΕ ΜΕ ΤΩΡΑ ΕΜΕΝΑ ΘΕΕ ΜΟΥ, ΠΑΡΕ ΜΕ ΤΩΡΑ, ΜΟΝΟ ΝΑ ΖΗΣΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ". Και θέλησε ο Θεός και έζησε. Και ξεκινήσαμε τον αγώνα μας πάλι. Πέντε φορές τουλάχιστον την ημέρα ινσουλίνη και άπειρες μετρήσεις στα μικρά του δαχτυλάκια. Δεν μπορώ ακόμη και σήμερα να ξεχάσω το προσωπάκι του που το γυρνούσε από την άλλη για να μη βλέπει τουλάχιστον την ένεση. Το κάνει ακόμη και σήμερα μετά από 4 χρόνια. Δεν μπορώ να συνηθίσω μες τίποτα τα δαχτυλάκια του που κάθε φορά που κάνει μπάνιο γίνονται σαν σουρωτήρια από τις τόσες τρύπες που έχουν. Δεν μπορώ να πάψω νανιώθω αυτό το σφίξιμο στο στομάχι κάθε φορά που τον τρυπάω. ΑΛΛΑ ΤΟΥ ΟΡΚΙΣΤΗΚΑ ΚΑΠΟΤΕ ΠΩΣ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΚΛΕΙΣΩ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΘΑ ΠΑΛΕΥΩ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΥΡΙΟ. Και παλεύουμε και κάποιες φορές πέφτουμε και πάλι ξανασηκώνομαστε. Άλλες τόσες κλαίμε μαζί και άλλες χαιρόμαστε απλά αυτά που έχουμε μιας και είναι τουλάχιστον αντιμετωπίσιμα. Κάποιες φορές όμως κάποια πράγματα δεν εξαρτώνται από εμάς. Η εταιρία NOVONORDISK σταματάει να εισάγει στην Ελλάδα τις ινσουλίνες της γιατί θεωρεί πως το τιμολόγιο που έχει οριστεί δεν την συμφέρει. Μας εκβιάζει λοιπόν με το γάντι. Μας λέει με τακτ "λυπούμεθα πολύ αλλά η τσέπη του καθενός μας είναι σημαντικότερη από την υγεία των παιδιών σας". Και η ελληνική κυβέρνηση λέει επίσης "λυπούμεθα πολύ αλλά η υποτιθέμενη κάθαρση και το καλό της πατρίδας έχει κόστος για κάποιους και επειδή εμείς έχουμε μάθει να τρώμε με χρυσά κουτάλια και δεν κόβεται εύκολα αυτό, αποφασίσαμε αφού δεν είναι πλέον in o Καιάδας, να αφήσουμε τα παιδιά σας να πεθάνουν στα χέρια σας. "Ποιά κυβέρνηση και ποιά εταιρεία είναι αυτή που θα διαγράψουν το παιδί μου από τη λίστα τους? Ποιός γονιός πιστεύουν πως θα το ανεχτεί αυτό? Οι καιροί που κανένας δεν μιλούσε πέρασαν. Τώρα πια όλοι έχουν κάτι να πουν. Εμείς σαν γονείς διαβητικών παιδιών αρχικά λέμε πως δεν θα επιτρέψουμε ποτέ και σε κανένα να μας βγαλει στο περιθώριο. Στη συνέχεια όλοι εσείς που κατέχετε θέσεις ισχύος και μας υποτιμάτε θα μας βρείτε μπροστά σας. ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ. ΝΤΡΟΠΗ ΣΑΣ.